

Υπόγειο

Πεσμαζόγλου 5 | Τηλέφωνο 2103228706

Η ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΜΕ ΤΗ ΝΟΤΙΑ ΚΟΡΕΑ ΙΙΙ (ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ)

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 3 Οκτωβρίου 2018

Από τις 3 Οκτωβρίου, το Θέατρο Τέχνης φέρνει ξανά στο Υπόγειο και για τρίτη συνεχή χρονιά τη μεγάλη καλλιτεχνική και εμπορική επιτυχία: “Η επανένωση της Βόρειας με τη Νότια Κορέα” του Ζοέλ Πομμερά, σε σκηνοθεσία Νίκου Μαστοράκη. Η παράσταση που τόσο αγαπήθηκε από το αθηναϊκό κοινό, παρουσιάζεται με ανανεωμένη διανομή και για περιορισμένο αριθμό παραστάσεων.

Μικρές ιστορίες-εικόνες που μιλούν με μελαγχολία, σκληρότητα, μεταφυσική διάθεση αλλά και πολύ χιούμορ για το αδιέξοδο της αγάπης. Της αγάπης που δεν καταφέρνει να επανενώσει ποτέ πραγματικά «τη Βόρεια με τη Νότια Κορέα». Της αγάπης που είναι αλληλένδετη με την απώλεια. Εραστές, σύζυγοι, οικογένειες, φίλοι... Ακόμα και όταν καταφέρνουν ν’ αγαπηθούν, συνειδητοποιούν ότι «η αγάπη δε φτάνει». Ίσως γιατί: «η αγάπη δεν υπάρχει. Η αγάπη είναι μια επινόηση. Ένα παιχνίδι του μυαλού. Η αγάπη είναι ένα είδος αρρώστιας που μας κάνει να κάνουμε πράγματα τρελά, επικίνδυνα...»

Μετάφραση: Μαριάννα Κάλμπαρη

Σκηνοθεσία: Νίκος Μαστοράκης

Επιμέλεια σκηνικού: Αλέξανδρος Λαγόπουλος

Κοστούμια: Κλαίρ Μπρέισγουελ

Επιμέλεια Κίνησης: Βάλια Παπαχρήστου

Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Βοηθός Σκηνοθέτη: Μαριλένα Μόσχου

Παίζουν (αλφαβητικά): Νίκος Αλεξίου, Ρουμπίνη Βασιλακοπούλου, Βίκυ Βολιώτη, Γεράσιμος Γεννατάς, Ιωάννα Μαυρέα, Κωνσταντίνα Τάκαλου, Νικόλας Χανακούλας. Συμμετέχει η Φαίη Μινωπέτρου-Κασιμάτη

ΕΡΟΙΣΑ, ΚΟΣΜΑ ΠΟΛΙΤΗ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 22 Οκτωβρίου 2018

Η Ερoίca του Κοσμά Πολίτη, έργο-σταθμός της ελληνικής λογοτεχνίας που έθεσε για πρώτη φορά τους προβληματισμούς της εφηβικής ηλικίας στη νεοελληνική γραφή, παρουσιάζεται για πρώτη φορά στο θέατρο. Η Γιολάντα Μαρκοπούλου καθοδηγεί σκηνοθετικά μια ομάδα νέων ηθοποιών,

που με άξονα τόσο την αφήγηση όσο και το διάλογο, μας καλούν σε μια διαχρονική «γιορτή» ενηλικίωσης με ήρωες που βρίσκονται στο μεταίχμιο ανάμεσα στην παιδική ηλικία και την εφηβεία και που έρχονται για πρώτη φορά αντιμέτωποι με τον έρωτα και το θάνατο.

Πώς σε αλλάζει η αγάπη και πως σε μεταμορφώνει η απώλεια; Οι σχέσεις των ηρώων της EROICA καθορίζονται από το αναπάντητο ερώτημα για το νόημα της ζωής και από μια σειρά απροσδόκητων εμπειριών. Αλλαγές και συναισθήματα που ενώνουν ή χωρίζουν για πάντα. Αντιμέτωπος ο καθένας με την προσωπική του μεταμόρφωση, προσπαθεί να συμφιλιωθεί με την ιδέα ότι κάθε τι που μέχρι χτες έμοιαζε ακίνδυνο παιχνίδι ο χρόνος το μετατρέπει σε πραγματικότητα. Μια ανέμελη εποχή φτάνει στο τέλος της; Πώς η αξία της κάθε στιγμής, το ρίσκο, η ματαίωση, ο αποχωρισμός, αλλά και η αποκαλυπτική δύναμη της ερωτικής επιθυμίας διαμορφώνουν τους ήρωες;

Σκηνοθεσία: Γιολάντα Μαρκοπούλου

Δραματουργία: Έλενα Τριανταφυλλοπούλου

Σκηνικά-Κοστούμια: Πάρις Μέξης

Μουσική: Βασίλης Τζαβάρας

Επιμέλεια κίνησης: Σοφία Μαυραγάνη

Φωτισμοί: Ολυμπία Μυτηλιναίου

Βοηθός σκηνοθέτη: Εύα Οικονόμου-Βαμβακά

Παίζουν (αλφαβητικά): Θέμης Θεοχάρογλου, Ιφιγένεια Καραμήτρου, Ελεάνα Καυκαλά, Νικόλας Μίχας, Ευθαλία Παπακώστα, Θάνος Τσακαλίδης

Συμμετέχουν οι μαθητές της Δραματικής Σχολής του Θεάτρου Τέχνης Κάρου Κουν: Πάρης Σκαρτσολιάς, Αλέξανδρος Σκουρλέτης.

ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙΡΟΙ, ΧΑΡΟΛΤ ΠΙΝΤΕΡ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 29 Νοεμβρίου 2018

Το πιο αινιγματικό, πολυσήμαντο -και γι' αυτό ίσως και το πιο συναρπαστικό- έργο του Χάρολτ Πίντερ Παλιοί καιροί ανεβάζει ο Γιάννης Χουβαρδάς στο Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης, στην πρώτη συνεργασία του ως σκηνοθέτη με το θέατρο που ίδρυσε ο Κάρλος Κουν, έχοντας κοντά του τους σταθερούς συνεργάτες του, με τους οποίους έχει συνυπογράψει σημαντικές παραστάσεις τα τελευταία χρόνια, αλλά και άλλους με τους οποίους επανενώνεται μετά από καιρό.

Ο σκηνοθέτης σημειώνει: «Μόνη μου φιλοδοξία για την συγκεκριμένη παράσταση είναι να καθοδηγήσω τους συνεργάτες μου με τέτοια διακριτική ακρίβεια, ώστε το αριστούργημα του Πίντερ να εμφανιστεί σταδιακά από μόνο του σε όλη του την πολυπλοκότητα, όπως μια φωτογραφία που ξεκινάει να αχνοφαίνεται μέσα στο υγρό διάλυμα, στη συνέχεια παίρνει

ολοκάθαρη μορφή μπροστά στα μάτια μας, και παρόλα αυτά παρουσιάζεται ακόμα πιο μυστηριώδης από πριν».

Αλλά τι είναι στ' αλήθεια οι *Παλιοί καιροί*;

Αρχή.

Μια αγροικία που έχει μετατραπεί σε σπίτι. Φθινόπωρο. Νύχτα. Χαμηλό φως. Διακρίνονται τρεις φιγούρες. Ο Ντίλι χωμένος βαθιά στην πολυθρόνα, ακίνητος. Η Κέιτ κουλουριασμένη σ' έναν καναπέ, ακίνητη. Η Άννα στέκεται στο παράθυρο, κοιτάζει έξω.

Παλιοί καιροί. Ή μήπως νέοι; Τότε ή μήπως τώρα; Ένας άνδρας και δύο γυναίκες ή μήπως ένας άνδρας και μία γυναίκα, η ίδια, η τότε και η τώρα, αυτή και εκείνη; Ένα ζευγάρι και μία φίλη από τα παλιά ή ένα γυναικείο ζευγάρι και ο παρείσακτος άνδρας; Δύο ζωντανοί και μία νεκρή, δύο ζωντανές και ένας νεκρός ή όλοι νεκροί; Γεγονότα που έχουν συμβεί και ανακαλούνται στη μνήμη ή που δεν έχουν συμβεί ποτέ, αλλά καθώς ανακαλούνται στη μνήμη γίνονται πραγματικότητα;

Λευκό που πονάει. Πάγος. Διαφάνεια. Συμμετρία. Σιωπή. Μοναξιά. Αγώνας κυριαρχίας και κτήσης. Αποπλανήσεις, παραπλανήσεις. Κλοπές. Απάτες. Παγίδες. Η γλώσσα που κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει. Γρίφοι. Τριγμοί στο πάτωμα. Όνειρα στα όρια του εφιάλτη, παράξενα ελκυστικά όμως. Το άγνωστο και η σκοτεινή του γοητεία. Μαγνητικός ερωτισμός τερατώδους ψυχραιμίας. Αστεία για να περάσει η ώρα που δεν περνάει ούτε με αστεία. Mind control. Ένα (θανάσιμα επικίνδυνο) παιχνίδι για δύο: κατανοητό. Αλλά για τρεις; Ποιός είναι με ποιόν; Ποιός χειραγωγεί ποιόν; Ποιός θα πάρει για λάφυρο ποιόν; Τεράστια, ανεξέλεγκτα συναισθήματα που ξεπηδάνε από πολύ βαθιά, μόλις φτάνουν στην επιφάνεια γίνονται δολοφονικά ακονισμένες λέξεις και σφάζουν με το βαμβάκι. Και ύστερα το χαμόγελο. Η πιο φριχτή μορφή βίας, η παθητική. Η φύση της μνήμης. Μας πάει πίσω σε πράγματα που έχουν πράγματι συμβεί στο παρελθόν ή δημιουργεί μια επίπλαστη, ανύπαρκτη πραγματικότητα από ψήγματα αλήθειας, φόβων και ανεκπλήρωτων επιθυμιών; Και, πάνω απ' όλα, ο τρόμος μήπως βρεθούμε στην λάθος πλευρά της ιστορίας. Ή μήπως της Ιστορίας;

Παρατεταμένη σιωπή.

Τα φώτα ανάβουν απότομα και εκτυφλωτικά.

Ο Ντίλι στην πολυθρόνα.

Η Άννα ξαπλωμένη στον καναπέ.

Η Κέιτ κάθεται στον καναπέ.

Τέλος.

ΥΓ. Προσωπική εξομολόγηση. Ο Γιάννης Χουβαρδάς αισθάνεται ιδιαίτερη συγκίνηση που θα ξαναβρεθεί ως σκηνοθέτης στο ίδιο θέατρο που ξεκίνησε την επαγγελματική του πορεία πριν από σαράντα δύο χρόνια ως ηθοποιός, και μάλιστα ανεβάζοντας για πρώτη φορά Πίντερ στον ίδιο χώρο που οι *Παλιοί καιροί* πρωτοανέβηκαν στην Ελλάδα. Και εξαιρετική χαρά που θα

ξανασυναντηθεί με τρεις από τους πιο ενδιαφέροντες ηθοποιούς της γενιάς τους, και πολύ αγαπημένους του.

Μετάφραση: Έρι Κύργια

Σκηνοθεσία: Γιάννης Χουβαρδάς

Σκηνικά: Εύα Μανιδάκη

Κοστούμια: Ιωάννα Τσάμη

Σχεδιασμός φωτισμών: Στέλλα Κάλτσου

Video design: Παντελής Μάκκας

Βοηθός σκηνοθέτη: Μαριλένα Μόσχου

Παίζουν (αλφαβητικά): Μαρία Κεχαγιόγλου, Χρήστος Λούλης, Μαρία Σκουλά

*Συμπαράγωγή με το Θέατρο του Νέου Κόσμου

ΟΙ ΔΟΥΛΕΣ, ZAN ZENE (ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ)

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 7 Ιανουαρίου 2019

Το έργο-μύθος του Ζαν Ζενέ που ανέβηκε πέρσι στη σκηνή του Υπογείου, 50 ακριβώς χρόνια μετά την πρώτη παρουσιάσή του στον ίδιο χώρο, παρουσιάζεται σε επανάληψη για 10 μόνο παραστάσεις.

Η υπόθεση με λίγα λόγια έχει ως εξής: Δύο υπηρέτριες καταστρώνουν την εξόντωση της λατρεμένης αλλά και απόλυτα μισητής τους Κυρίας. Τα αφελή σχέδια τους αποτυγχάνουν και στρέφονται εναντίον τους.

Τι είναι όμως αυτό που κάνει το έργο του Ζενέ να ανεβαίνει τόσο συχνά στην παγκόσμια σκηνή από το 1947 που γράφτηκε μέχρι τις μέρες μας; Σίγουρα: “Δεν πρόκειται για ένα έργο που θέλει να υπερασπιστεί τη μοίρα της τάξης των υπηρετών. Υπάρχει συνδικάτο που ασχολείται με τα ζητήματα αυτών των ανθρώπων. Πρόκειται για μια αλληγορική ιστορία...” διευκρινίζει ο ίδιος ο Ζενέ.

Οι δούλες, είμαστε εμείς. Με τα μικρά και μεγάλα μας όνειρα, τα ψέματα που λέμε στον εαυτό μας και στους άλλους, την απελπισμένη ανάγκη μας να δραπετεύουμε από την πραγματικότητα, να φαντασιωνόμαστε μια άλλη ζωή από αυτή που ζούμε. Εμείς που ζηλεύουμε αυτό που δεν έχουμε και βασανιζόμαστε γιατί ξέρουμε ότι δε θα το αποκτήσουμε ποτέ. Εμείς που νιώθουμε φόβο, μίσος αλλά και λατρεία απέναντι στην εξουσία. Εμείς που δεν τολμάμε να ζήσουμε αληθινά.

Οι Δούλες είναι οι αντι-ηρωίδες της τραγωδίας των ημερών μας. Και η Κυρία τους είναι η φτηνή θεά που ορίζει τη μοίρα τους. Που σκηνοθετεί τη ζωή τους. Καμμία μεγαλειώδης κάθαρση σε αυτή τη σύγχρονη τραγι-κωμωδία. Ανθρώπινες στιγμές μόνο. Σκληρές, τρυφερές, αστείες, βίαιες, συγκινητικές. Και πάνω απ'όλα, μια βαθιά ανάγκη για «παιχνίδι» μέχρι τελικής πτώσης. Αυτή την ανάγκη που κινεί το ίδιο το θέατρο και κρατά ζωντανή την επιθυμία μας να καταφεύγουμε σε αυτό είτε ως δημιουργοί, είτε ως κοινό. Αναζητώντας αυτό το «κάτι» που η ζωή επιμένει να μας κρύβει.

Μετάφραση-Σκηνοθεσία: Μαριάννα Κάλμπαρη

Συνεργάτης στη Σκηνοθεσία: Βασίλης Μαυρογεωργίου

Δραματολόγος παράστασης: Έλενα Τριανταφυλλοπούλου

Σκηνικά-Κοστούμια: Χριστίνα Κάλμπαρη

Μουσική επιμέλεια: Νέστωρ Κοψιδάς

Επιμέλεια κίνησης: Βάλια Παπαχρήστου

Σχεδιασμός φωτισμού: Στέλλα Κάλτσου

Βοηθός σκηνοθέτη- Εκτέλεση παραγωγής: Μαριλένα Μόσχου

Επεξεργασία ήχου- Β βοηθός σκηνοθέτη: Κωνσταντίνος Ευστρατίου

Παίζουν (αλφαβητικά): Κάτια Γέρου, Κωνσταντίνα Τάκαλου, Μαριάννα Κάλμπαρη

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ BIENNΗΣ, ENTEN ΦΟΝ ΧΟΡΒΑΤ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 20 Φεβρουαρίου 2019

Η πολυαναμενόμενη νέα παράσταση του Νίκου Μαστοράκη ανεβαίνει τον Φεβρουάριο του 2019 στο Υπόγειο. Το αριστούργημα του Χόρβατ παρουσιάζεται από μια εξαιρετική ομάδα ηθοποιών και με ζωντανή μουσική και τραγούδια.

“Τίποτε δε της δίνει τόσο την αίσθηση του άπειρου όσο η βλακεία”
Η νεαρή Μαριάννε θέλει να αντισταθεί στην ανοησία του κόσμου που την περιβάλλει. Προσπαθεί να ξεφύγει από το τέλμα της καθημερινότητας, διαλύει τον αρραβώνα που της έχει επιβάλει ο πατέρας της και ρισκάρει τη ζωή της ακολουθώντας ένα γοητευτικό τυχοδιώκτη που ζει από τον ιππόδρομο. Όμως, πολύ σύντομα μέσα από ένα δύσβατο οδοιπορικό και πολλές άτυχες περιπέτειες θα οδηγηθεί εξαντλημένη, και πάλι στην αγκαλιά του πρώην αρραβωνιαστικού της: ό,τι πεισματικά και ηρωικά προσπάθησε να αποφύγει, της απονέμεται στο τέλος ως νομοτελειακή δικαιοσύνη, ενώ γύρω της η ανοησία συνεχίζει να βασιλεύει θριαμβευτικά. Η δράση του έργου τοποθετείται χρονικά την περίοδο του μεσοπολέμου λίγο πριν την άνοδο του ναζισμού στην Ευρώπη. Το πολιτικό σκηνικό μέλλεται να αλλάξει δραματικά, οι άνθρωποι όμως προς το παρόν ζουν ευτυχισμένοι στην ηθελημένη άγνοιά τους – χορεύοντας,

φλερτάροντας και φλυαρώντας άσκοπα, ενώ το τέρας του φασισμού παραμονεύει απειλητικά.

Μετάφραση: Γιώργος Δεπάστας

Σκηνοθεσία: Νίκος Μαστοράκης

Σκηνικά: Ζωή Μολυβδά-Φαμέλλη

Κοστούμια: Ιφιγένεια Νταουντάκη

Μουσική: Μαρίνα Χρονοπούλου

Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Βοηθός σκηνοθέτη: Μαριλένα Μόσχου

Παίζουν (αλφαβητικά): Νίκος Αλεξίου, Ρουμπίνη Βασιλακοπούλου, Δημήτρης Δεγαϊτης ,
Βασίλης Μαγουλιώτης, Ιωάννα Μαυρέα, Αλέξανδρος Σωτηρίου, Κωνσταντίνα Τάκαλου, Νικόλας
Χανακούλας, Νίκος Χατζόπουλος κ.ά.

*Η παράσταση επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού

ΟΘΕΛΛΟΣ, ΣΑΙΞΠΗΡ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 25 Φεβρουαρίου 2019

*Ο Χάρης Φραγκούλης και η ομάδα KURSK παρουσιάζουν τη δική της εκδοχή πάνω στον «Οθέλλο»
του Σαίξπηρ.*

Ο της είπε: Και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό;

Ο της: Όχι τίποτα

Ο της πάλι: Μα δε μπορεί κάτι θα μπορούμε

Ο της: Όχι δε μπορούμε

Ο της ξανά: Σίγουρα;

Ο της: Ναι σίγουρα

Ο της τώρα: Ωχ βλέπεις στο βάθος τα φωτάκια;

Ο της: Ωχ ναι τα βλέπω

Ο της: Τρεμοπαίζουν

Ο της: Ναι τρεμοπαίζουν

Ο της: Γιατί κλαις;

Ο της: Δεν ξέρω

Σκηνοθεσία: Χάρης Φραγκούλης

Σκηνικά-Κοστούμια: Μαρία Πανουργιά

Μουσική: Κορνήλιος Σελαμσής

Κίνηση: Τάσος Καραχάλιος

Φωτισμοί: Manu Tilinski

Βοηθός σκηνοθέτη: Ασπασία-Μαρία Αλεξίου

Παίζουν (αλφαβητικά): Ασπασία-Μαρία Αλεξίου, Σοφία Κόκκαλη, Ανδρέας Κοντόπουλος, Ανδρέας Κωνσταντίνου, Κατερίνα Λούβαρη-Φασόη, Άγγελος Παπαδημητρίου, Γιάννης Παπαδόπουλος, Κορνήλιος Σελαμής, Μιχάλης Τιτόπουλος.

*Η παράσταση επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού

Η ΦΑΛΑΚΡΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ, ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΙΟΝΕΣΚΟ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 6 Μαΐου 2019

Η Σοφία Μαραθάκη και η Ομάδα Θεάτρου ATONAL παρουσιάζουν το έργο που ουσιαστικά καθιέρωσε το θέατρο του παραλόγου.

Γραμμένο το 1948, το έργο *Η φαλακρή τραγουδίστρια* μοιάζει σήμερα πιο επίκαιρο από ποτέ, καθώς σατιρίζει θέματα όπως η ισοπέδωση της ατομικής ταυτότητας, η καθολική αποξένωση και η αυτοματοποίηση της συμπεριφοράς. Η υπόθεση του έργου, διαδραματίζεται σ' ένα αγγλικό αστικό σαλόνι όπου το ζεύγος Σμιθ συναντά το ζεύγος Μάρτιν, λίγο πριν εισβάλλει στην κουβέντα η υπηρέτρια του σπιτιού αλλά και ένας απρόσκλητος πυροσβέστης.

Με όχημα την ανεπάρκεια των λέξεων, ο συγγραφέας Ευγένιος Ιονέσκο περιγράφει την καθημερινότητα της μικροαστικής κοινωνίας και επιτίθεται σ' ένα κόσμο που έχει χάσει τη μεταφυσική του διάσταση. Παρωδώντας και χλευάζοντας την απολιθωμένη γλώσσα, βασικά προτείνει την αποκατάσταση μιας ποιητικής αντίληψης για τη ζωή.

Η παράσταση επιδιώκει να αναδείξει το παράλογο και το σουρεαλιστικό στοιχείο του σύγχρονου κόσμου της και την καθολική αδυναμία της γλώσσας ως μέσο επικοινωνίας συναισθημάτων και ιδεών. Με εφελτήριο τον Βιτγκενστάιν που λέει ότι: *τα όρια της γλώσσας μου είναι τα όρια του κόσμου μου*, στόχος είναι να διερευνηθεί η ανάγκη του ανθρώπου να ονομάζει τα πάντα και να τα κατηγοριοποιεί για να τα κατανοήσει. Τα θέματα της μνήμης και της αμνησίας, της κοινοτοπίας των λέξεων, της σύγκρουσης ανάμεσα στο περικλειστο σπίτι και στον εξωτερικό κόσμο είναι πανανθρώπινα και διαχρονικά. Η λοξή ματιά του Ιονέσκο που επικεντρώνεται στο ελάχιστο και το μεγεθύνει ταιριάζει ιδιαίτερα στο πεδίο σκηνικής έρευνας της ομάδας ATONAL.

Μετάφραση: Μαριάννα Κάλμπαρη

Σκηνοθεσία: Σοφία Μαραθάκη

Δραματολόγος παράστασης: Έλενα Τριανταφυλλοπούλου

Σκηνογραφία: Κωνσταντίνος Ζαμάνης
Φωτισμοί: Σάκης Μπιρμπίλης
Επιμέλεια κίνησης: Βρισηίδα Σολωμού
Πρωτότυπη μουσική: Βασίλης Τζαβάρας

Παίζουν (αλφαβητικά): Θανάσης Δόβρης, Φωτεινή Παπαχριστοπούλου, Μαρία Παρασύρη,
Κων/νος Παπαθεοδώρου, Σοφία Μαραθάκη κ.ά.

*Η παράσταση επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού

~.~

Φρυνίχου

Φρυνίχου 14 | Τηλέφωνο 2103222464

ANALOGIO FESTIVAL

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 21 έως 27 Σεπτεμβρίου 2018

Το Φεστιβάλ Αναλόγιου νεοελληνικών έργων σε καλλιτεχνική διεύθυνση Σίσσυς Παπαθανασίου, φιλοξενείται και φέτος στο Θέατρο Τέχνης. Το Analogio Festival υποστηρίζεται από το Υπουργείου Πολιτισμού

RELAX... ΜΥΝΟΤΙΣ, ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ)

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 1 Οκτωβρίου 2018

Το έργο του Βασίλη Παπαβασιλείου για τρίτη χρονιά και για περιορισμένο αριθμό παραστάσεων

Ένας ηθοποιός μεγάλος, όχι μόνο σε ηλικία αλλά και σε αξία, υπαγορεύει τη διαθήκη του σε έναν βοηθό συμβολαιογράφου. Είναι ο 35ος συμβολαιογράφος, μέσα σε σαράντα χρόνια, που αναλαμβάνει αυτήν τη δουλειά. Είναι ολοφάνερο ότι ο ηθοποιός έχει μιαν έμμονη προσήλωση στην ιδέα της διαθήκης.

Έτσι ξεκινά το "RELAX...". Σαν ένα ταξίδι μέσα στον νεοελληνικό χρόνο που οδηγεί άλλοτε στον Άδη και άλλοτε στο Υπερπέραν. Παραστάτες σ' αυτό το ταξίδι είναι δύο μορφές του νεοελληνικού πανθέου που εμφανίζονται όχι ως φυσικές παρουσίες αλλά ως ενεργά

φαντάσματα. Προκύπτει έτσι μια συνάντηση μεταξύ μεγάλων ανδρών σε μια χώρα κατά τα άλλα μικρή. Ίσως αυτή η χώρα, που μοιάζει σήμερα ακινητοποιημένη, τίποτα να μη χρειάζεται τόσο πολύ όσο ένα ταξίδι ή την ιδέα έστω ενός ταξιδιού...

Μέγας χορηγός του "RELAX..." είναι ο ανεξάρτητος φορέας "ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΓΟΣ Α.Ε.".

Σκηνοθεσία : Βασίλης Παπαβασιλείου

Σκηνογραφία : Κώστας- Ηρακλής Γεωργίου

Φωτισμοί : Ελευθερία Ντεκώ

Καλλιτεχνική συνεργάτις - Εκτέλεση παραγωγής : Νικολέτα Φιλόσογλου

Φωτογραφίες: Μυρτώ Αποστολίδου

Παίζουν: Βασίλης Παπαβασιλείου & Γιάννος Περλέγκας

ΕΛΕΝΗ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ (ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ)

ΠΡΕΜΕΡΑ 3 Οκτωβρίου 2018

«Η Ελένη» του Γιάννη Ρίτσου, στη σκηνική ενσάρκωσή της από τον Βασίλη Παπαβασιλείου, ξαναγεννιέται και φέτος ξανά επιστρέφει, όπως πάντα, σαν φόρος κατάφασης στη δύναμη της ποίησης, του θεάτρου και της ζωής.

Έχοντας ήδη πίσω της 150 παραστάσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, « Η Ελένη» ξαναρχίζει το ταξίδι της στο Θέατρο Τέχνης Κάρολος Κουν στην οδό Φρυνίχου, Το σχέδιο της παράστασης «Η Ελένη» έχει τις ρίζες του στη θεατρική βραδιά που παρουσιάστηκε το καλοκαίρι του 1999 στην Πνύκα, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών, με τίτλο «Ο κύριος Γιάννης Ρίτσος».

Ο Βασίλης Παπαβασιλείου λέει για το κείμενο:

Οι αρχαιόθεμοι «γυναικείοι μονόλογοι» της «Τέταρτης Διάστασης». Τα κομμάτια αυτά παίζονται από γυναίκες ηθοποιούς με λαμπρά συνήθως αποτελέσματα (προσωπικά μου έχει τύχει να θαυμάσω κάποια από τα αποτελέσματα αυτά), τα οποία όμως παραπέμπουν μοιραία στον κλειστό κόσμο του «ψυχολογικού θεάτρου». Η ταύτιση του φύλου του ερμηνευτή με το φύλο της θεατρικής «περσόνα», είναι υπεύθυνη, κατά τη γνώμη μου, γι' αυτή την παραπλανητική αναγωγή. Γιατί παραπλανητική; Μα γιατί ο Ρίτσος είναι πολύ πιο κοντά στον αρχαίο συνάδερφό του παρά στον Τένεση Ουίλιαμς. Θα' λεγε κανείς ότι ο Ουίλιαμς είναι γι' αυτόν η αφετηρία, για να αναπλεύσει τον ποταμό του θεάτρου και να συναντήσει τον Ευριπίδη. Το θέατρο του Ρίτσου είναι ένα θέατρο γλώσσας και ιδεών. Το ανθρώπινο πάθος, είτε τη «γυναικεία» ψυχή αφορά είτε την «ανδρική», φωτίζεται στοργικά και συνάμα ανελέητα ως έρμαιο μιας υπέρτερης διαπλοκής δυνάμεων, που φέρουν τα ωραία ονόματα Πόθος, Δόξα, Ομορφιά, και συνθέτουν το δίκτυ της Μοίρας μας.

Στους μονολόγους του Ρίτσου το πάθος δεν εκτίθεται ως άμεσο βίωμα, αλλά ως αναδρομή. Όχημα αυτής της αναδρομής είναι η γλώσσα. Κάτι περισσότερο : η γλώσσα και το παιχνίδι της είναι η μόνη ταυτότητα των ηρώων του. Η κατά συνθήκη ονομασίες Αίας , Ορέστης, Ελένη κτλ. δε σηματοδοτούν ατομικές οντότητες αλλά κόμπους του Μύθου, ή μ' άλλα λόγια της ακατάλυτης δύναμης του Απρόσωπου που εξυφαίνει, που πλέκει τη μικρή ζωή του καθενός μας. Τι άλλο έκανε η αρχαία τραγωδία;

Σκηνοθεσία: Βασίλης Παπαβασιλείου

Σκηνογραφία: Μαρί-Νοέλ Σεμέ

Φωτισμοί: Ελευθερία Ντεκώ

Καλλιτεχνική συνεργάτις- Εκτέλεση παραγωγής: Νικολέτα Φιλόσογλου

Παίζουν: Βασίλης Παπαβασιλείου και Νίκος Σακαλίδης

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΑΤΑΪΝΤΕ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 9 Οκτωβρίου 2018

Το Θέατρο Τέχνης και η Εταιρεία Θεάτρου Πράξη Επτά, παρουσιάζουν το έργο του Ρομπέρτο Αταΐντε «Δεσποινίς Μαργαρίτα» - Miss Margarida's Way.

Η Δεσποινίς Μαργαρίτα είναι μια σύνθετη και ενδιαφέρουσα θεατρικά προσωπικότητα. Διδάσκει και εκπαιδεύει τα παιδιά, με αυταρχικό και βίαιο τρόπο, για να ενταχθούν στο κοινωνικό σύστημα. Συγχρόνως όμως, ειρωνεύεται κι απαξιώνει το σύστημα που η ίδια εκπροσωπεί. Η Δεσποινίς Μαργαρίτα, υποτιμά, λοιδορεί, τιμωρεί και εκφοβίζει τους μαθητές της, τα παιδιά της έκτης δημοτικού, που συγχρόνως τα αγαπά. Γιατί ουσιαστικά αγαπάει τον εαυτό της, όταν ήταν κι εκείνη παιδί "...γιατί και η Δεσποινίς Μαργαρίτα ήταν άνθρωπος..." όπως λέει και η ίδια.

Ένα εμβληματικό έργο της παγκόσμιας δραματουργίας, το οποίο ο συγγραφέας εμπνεύστηκε και έγραψε κάτω από τη βαριά σκιά του δικτατορικού καθεστώτος της Βραζιλίας.

Ο μονόλογός της είναι ένα μάθημα πολιτικό. Ένα σχόλιο πάνω στην εξουσία. Έχει ανέβει σε περισσότερες από τριάντα χώρες. Στην Ελλάδα το έργο ανέβηκε πρώτη φορά το 1975 σε σκηνοθεσία Μιχάλη Κακογιάννη και την αξέχαστη Έλλη Λαμπέτη στον ομώνυμο ρόλο.

Μετάφραση: Κώστας Ταχτσής

Σκηνοθεσία – Μουσική επιμέλεια: Θόδωρος Γράμψας

Σκηνικά – Κοστούμια: Χριστίνα Κωστέα

Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Βοηθός Σκηνοθέτη: Δανάη Χριστοδούλου

Στο ρόλο της Δεσποινίδος Μαργαρίτας ο Θόδωρος Γράμψας

Συμμετέχει η Στέλλα Τραγούδα

*Συμπαγωγή με την Πράξη Επτά

ΖΩΡΖ ΝΤΑΝΤΕΝ: Ο ΑΝΑΥΔΟΣ ΣΥΖΥΓΤΟΣ, ΜΟΛΙΕΡΟΣ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 18 Οκτωβρίου 2018

Μια από τις λιγότερο παιγμένες και περισσότερο πικρές κωμωδίες του Μολιέρου ανεβαίνει για πρώτη φορά στη σκηνή του Θεάτρου Τέχνης. Μια κωμωδία με κοινωνικο-πολιτική διάσταση που μιλάει παρ'όλα αυτά για τον έρωτα. Ή για να είμαστε ακριβείς για τη δυστυχία της έλλειψής του.

Ο Ζωρζ Νταντέν έχει μείνει άναυδος με το θράσος της γυναίκας του. Όχι μόνο τον περιφρονεί και τον απατά μπροστά στα μάτια του, αλλά τον βγάζει επιπλέον και τρελό όταν εκείνος τολμά να την κατηγορήσει στους γονείς της. Το δικίο πνίγει τον Ζωρζ Νταντέν αλλά όσο κι αν προσπαθεί να το διεκδικήσει του είναι αδύνατο να το βρει. Φταίει που έκανε το λάθος να παντρευτεί μια γυναίκα κοινωνικά ανώτερή του; Φταίει που ο ίδιος αισθάνεται μειονεκτικά απέναντί της και απέναντι στην οικογένειά της; Φταίει που δεν ξέρει ν'αγαπά; Το σίγουρο είναι ότι ο γάμος του Ζωρζ Νταντέν- όπως και κάθε "λάθος" γάμος - είναι η μεγαλύτερη πηγή δυστυχίας.

Το έργο του Μολιέρου-γραμμένο σε πρόζα-πρωτοπαρουσιάστηκε το 1668 κατά παραγγελία του βασιλιά. Σ'εκείνη την πρώτη παράσταση, η κωμωδία παίχτηκε παράλληλα με ένα βουκολικό δράμα σε στίχους του Μολιέρου και μουσική του Λυλλύ, που εξυμνούσε τον αγνό, αληθινό, δυνατό έρωτα. Από τη μια παρουσιαζόταν δηλαδή η ιδανική μορφή του έρωτα-με όλα τα βάσανα και τον πόνο που μπορεί να γεννήσει- και από την άλλη η πεζή, αφόρητη πραγματικότητα ενός αταίριαστου γάμου. Στην παράστασή μας δε θα παρουσιάσουμε το βουκολικό δράμα...θα επιχειρήσουμε όμως να βρούμε την αντιστοιχία του στο σήμερα.

Μετάφραση-δραματουργική επεξεργασία-σκηνοθεσία: Μαριάννα Κάλμπαρη

Σκηνικά-κοστούμια: Μαντώ Ψυχουντάκη

Μουσική επιμέλεια: Νέστωρ Κοψιδάς

Επιμέλεια κίνησης: Βάλια Παπαχρήστου

Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Βοηθός σκηνοθέτη: Κατερίνα Γεωργουδάκη

Βοηθός παραγωγής: Σοφία Αρβανίτη

Παίζουν (αλφαβητικά): Σύρμω Κεκέ, Κώστας Κουτσολέλος, Νέστωρ Κοψιδάς, Κατερίνα Λυπηρίδου, Δημήτρης Μαγγίνας, Βασίλης Μαυρογεωργίου.

ΤΟΥΣ ΖΥΓΟΥΣ ΛΥΣΑΤΕ, ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 10 Νοεμβρίου 2018

Συνεχίζονται οι ασκήσεις θεατρικού ακτιβισμού του Βασίλη Παπαβασιλείου που ξεκίνησαν το 2015 στο θέατρο της οδού Φρυνίχου

"Τρία χρόνια μετά το Σιχτίρ ευρώ, μπουντρούμ δραχμή, θα πεις κι ένα τραγούδι", ο Φωκίων Καπνίδης (Βασίλης Παπαβασιλείου) επιστρέφει στο Άσυλο Ανιάτως Ψεκασθέντων Ολικώς Υστερούντων (ΑΑΨΟΥ) και στον γνωστό τόπο του εγκλήματος "Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν" στην οδό Φρυνίχου.

Αυτή τη φορά δεν είναι ο βραβευμένος "Τρόφιμος της Χρονιάς" αλλά ο δαφνοστεφανωμένος "Ψεκασμένος" της οκταετίας".

Το Ίδρυμα γιορτάζει την έξοδο από τα μνημόνια και την είσοδο που;

Στο Διάστημα;

Στις Αγορές;

Στα Δυτικά Βαλκάνια;

Σ' αυτά και σε πλήθος άλλα ερωτήματα θα επιχειρήσει να απαντήσει ο Φωκίων σε μια εκδήλωση που εκ των πραγμάτων δεν μπορεί παρά να έχει και ελαφρώς προεκλογικό χαρακτήρα.

Κείμενο-Σκηνοθεσία-Ερμηνεία: Βασίλης Παπαβασιλείου

Καλλιτεχνική συνεργασία- Εκτέλεση παραγωγής: Νικολέτα Φιλόσογλου

Φωτισμοί: Ελευθερία Ντεκώ

ΟΛΟ ΣΠΙΤΙ, ΚΡΕΒΑΤΙ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, FRANKA PAME & ΝΤΑΡΙΟ ΦΟ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 3 Δεκεμβρίου 2018

Ο Κωστής Καπελώνης σκηνοθετεί και ο Σταμάτης Κραουνάκης συνθέτει. Ένα θεατρικό έργο για την κατάσταση της γυναίκας και ιδίως τη σεξουαλική σκλαβιά της . Μια παράσταση που σχεδιάζεται να ταξιδέψει ανά την Ελλάδα.

Η κατάσταση της γυναίκας είναι παντού και πάντα ίδια. Γυναίκες, αδελφές, μητέρες, φίλες, με ανάγκη για αγάπη και σεβασμό. Μια κραυγή απόγνωσης και σημαία επανάστασης. Σεξουαλική δουλεία και εξέγερση στην κοινωνική και οικογενειακή καταπίεση. Το ισχυροαδύναμο φύλο ανά τους αιώνες. Ένα ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί. Ένα έργο με λόγο καθημερινό και υπερβατικό

που ακουμπάει στην καρδιά, αλλά δίνει γροθιά στο στομάχι. Όλοι μας σε όλες τις φράσεις. Τόσο τρομακτικά οικείο. Ένα υπέροχο κράμα, με δραματικό γέλιο και κωμικό δάκρυ.

Το έργο πρωτοανέβηκε το 1977, με τη Φράνκα Ράμε να παίζει όλους τους ρόλους. Έκτοτε παίζεται συνεχώς σε όλο τον «πολιτισμένο» κόσμο.

Συγγραφείς: Φράνκα Ράμε & Ντάριο Φο

Μετάφραση: Αχιλλέας Καλαμάρας

Σκηνοθεσία: Κωστής Καπελώνης

Μουσική: Σταμάτης Κραουνάκης

Σκηνικά και κοστούμια: Έλλη Λιδωρικιώτη

Επιμέλεια κίνησης: Ειρήνη Στρατηγοπούλου

Παίζουν (αλφαβητικά): Αντωνία Καμπάκου, Τζένη Κόλλια, Γιάννα Μαλακατέ, Ράνια Παπαδάκου

ΝΑ ΝΤΥΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΓΥΜΝΟΥΣ, ΛΟΥΙΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΟ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 15 Δεκεμβρίου 2018

Ο Γιάννος Περγλέγκας επιστρέφει ως σκηνοθέτης στη σκηνή όπου πραγματοποίησε την πρώτη του σκηνοθεσία, για να παρουσιάσει αυτή τη φορά το κλασικό αριστούργημα του Λουίτζι Πιραντέλο.

Η νεαρή και θελκτική Ερσίλια Ντρέι είναι η γκουβερνάντα της μικρής κορούλας του Πρόξενου της Ιταλίας στην Σμύρνη. Η ζωή της θα μπορούσε να ονομαστεί ευχάριστη, εξαιρουμένων των συνεχών επιπλήξεων που υφίσταται από την γυναίκα του Πρόξενου, ενός μάλλον βδελυρού χαρακτήρα.

Ένας νεαρός αξιωματικός του Ναυτικού, ο Φράνκο Λασπίγκα, διερχόμενος από την Σμύρνη, ερωτεύεται και αρραβωνιάζεται την Ερσίλια. Τα κάλλη της νεαρής γκουβερνάντας όμως, δεν αφήνουν ασυγκίνητο ούτε τον Πρόξενο Γκρόττι – ο οποίος της εξομολογείται και της επιβάλλει τον έρωτά του. Το συγκεκριμένο πάθος περιπλέκει τα πράγματα και ωθεί την Ερσίλια να παραμελήσει τα καθήκοντά της ως γκουβερνάντα.

Ένα απόγευμα, αποσπάται η προσοχή της και η μικρή κόρη του Πρόξενου, που έπαιζε στο μπαλκόνι του σπιτιού της, πέφτει και σκοτώνεται. Η μητέρα του δύστυχου κοριτσιού, η οποία ανακαλύπτει ταυτοχρόνως τον παράνομο δεσμό του συζύγου της με την Ερσίλια, καταγγέλει την γκουβερνάντα στον αρραβωνιαστικό της κι εκείνος την εγκαταλείπει κι αρραβωνιάζεται

μιαν άλλη. Εγκαταλελειμμένη, απόβλητη, χωρίς δουλειά, η Ερσίλια αποφασίζει να αυτοκτονήσει πίνοντας δηλητήριο.

Ο μυθιστοριογράφος Λουντοβίκο Νότα, ενθουσιασμένος με τον ρόλο που διαδραματίζει η δυστυχισμένη Ερσίλια σε αυτό το δράμα, την παίρνει υπό την προστασία του, όταν εκείνη βγαίνει από το νοσοκομείο, στο οποίο μεταφέρθηκε μετά το απονενομημένο της διάβημα...

Στέκεται κανείς αμήχανος μπροστά στην πλοκή του έργου του σπουδαίου Ιταλού συγγραφέα, που μοιάζει σαν περιγραφή βραζιλιάνικου σήριαλ σε σελίδες τηλεοπτικού περιοδικού. Το σίγουρο είναι πως είναι εξαιρετικά εύκολο να αποδώσουμε κι εμείς τις ρυτίδες που συνήθως προσάπτει η εποχή μας στο σύνολο του έργου του Πιραντέλλο.

Οι συνεχώς μεταβαλλόμενες συμπεριφορές των προσώπων, η ασάφεια των κινήτρων τους, η αποτυχία τους να εκφράσουν τι τους συμβαίνει, η συνεχής αβεβαιότητα για το τι είναι αλήθεια και τι ψέμα, η διαρκής αυτοϋπονόμηση των ηρώων, η ανεπάρκεια της γλώσσας, όλες αυτές οι παράμετροι, σαφώς συνηγορούν στην άποψη ότι ο Πιραντέλλο περιγράφει μια απογυμνωμένη, απόλυτα δυστυχισμένη ανθρωπότητα, που έχει χάσει κάθε ψευδαίσθηση ατομικής συγκρότησης. Όμως αυτός ο δαιμόνιος θεατράνθρωπος μοιάζει να δοκιμάζει συνεχώς τα όρια των ηρώων του: πιάνει μια αποστροφή του λόγου τους ή έναν αναστεναγμό τους, και τα διογκώνει για τη δική του ευχαρίστηση της αφήγησης· επιπλέον μοιάζει να προσφέρει στους ηθοποιούς που θα ενσαρκώσουν τα πρόσωπά του την χαρά και την αποθέωση της θεατρικότητας – ένα ατελείωτο παλαντζάρισμα ανάμεσα στην απόλυτη τραγικότητα και την κατάφωρη κωμικότητα, μόνο και μόνο για τη χαρά της υπόδυσης.

Μια γκροτέσκα μασκαράτα για την αποτυχία της ζωής, για τα δυσδιάκριτα όρια της αλήθειας και του ψέματος της ανθρώπινης συμπεριφοράς.

Μετάφραση: Ελένη Γεωργίου – Γιάννος Περλέγκας

Σκηνοθεσία: Γιάννος Περλέγκας

Κοστούμια: Λουκία Χουλιάρα

Σκηνικά: Γεωργία Μπούρα

Κίνηση: Δήμητρα Ευθυμιοπούλου

Μουσική: Κορνήλιος Σελαμσής

Φωτισμοί: Νίκος Βλασόπουλος

Παίζουν (αλφαβητικά): Θανάσης Δήμου, Μάγδα Καυκούλα, Στέργιος Κοντακιώτης, Γιάννος Περλέγκας, Μαρία Πρωτόπαππα, Εύη Σαουλίδου, Θάνος Τοκάκης

* Η παράσταση επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού

**** Μια συμπαραγωγή με τις : LEAD IN arts (Αντώνης Περιστεράκος), Χαίρετ-ε, ΔηΠεΘε Κοζάνης και Εν τω άμα**

ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ, ΕΡΡΙΚΟΣ ΊΨΕΝ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 22 Φεβρουαρίου 2019

Ο Δημήτρης Καραντζάς καταπιάνεται για δεύτερη φορά με τον κόσμο του Ερρίκου Ίψεν στο θέατρο Τέχνης. Αυτή τη φορά με τους Βρικόλακες στη σκηνή της Φρυνίχου.

Στους Βρικόλακες, ο Ίψεν –με μια δομή που θυμίζει αρχαία τραγωδία– προσπαθεί να διερευνήσει το δικαίωμα του ανθρώπινου όντος στην ευτυχία. Σε μια κοινωνία υποταγμένη σε απαρχαιωμένες ιδέες και ηθικές, η Έλεν Άλβινγκ προσπαθεί να ορθώσει το ανάστημά της και να απαλλαγεί από οτιδήποτε στοιχειώνει τη ζωή της, προτείνοντας έναν εντελώς ριζοσπαστικό τρόπο ζωής απαλλαγμένο από ιδιότητες. Σ' αυτή της την απόπειρα θα έρθει σε σύγκρουση με τις αδιάλλακτες και τιμωρητικές θεωρίες του Πάστορα Μάντερς και με την ίδια της τη ζωή και τις ενοχές της μέσα από την αντιμετώπιση της ασθένειας του γιου της Όσβαλντ. Οι «βρικόλακες» του παρελθόντος και του παρόντος κατά την εξέλιξη του έργου κατακλύζουν το σπίτι και οδηγούν στην αναπόφευκτη καταστροφή των πάντων. Το τέλος του έργου βρίσκει τα πρόσωπα βουτηγμένα στο σκοτάδι του νου τους, να παρακαλάνε για μια «ανύψωση» στον ήλιο. Ο Ίψεν εξυφαίνει ένα εντελές αριστούργημα για την αέναη και απελπιστικά επαναληπτική και αναπόδραστη μοίρα του ανθρώπου. Η παράσταση επιχειρεί να φωτίσει αυτό ακριβώς το εγκλωβιστικό σχήμα, σε ένα σύστημα αλληλεξαρτητικών σχέσεων και αέναης κίνησης, σε ένα περιβάλλον (ηχητικό και σκηνογραφικό) στοιχειωμένο από παιδικές μνήμες.

Μετάφραση: Μαργαρίτα Μέλμπεργκ

Σκηνοθεσία: Δημήτρης Καραντζάς

Σύμβουλος στη Δραματουργία: Θεοδώρα Καπράλου

Σκηνικά: Κλειώ Μπομπότη

Μουσική: Δημήτρης Καμαρωτός

Κοστούμια: Ιωάννα Τσάμη

Επιμέλεια κίνησης: Τάσος Καραχάλιος

Σχεδιασμός φωτισμών: Αλέκος Αναστασίου

Βοηθός Σκηνοθέτη: Άννα Παπαγεωργίου

Παίζουν (αλφαβητικά): Ακύλλας Καραζήσης (*Πάστορας Μάντερς*), Ιωάννα Κολλιοπούλου (*Ρεγκίνε*), Κώστας Μπερικόπουλος (*Έγκστραντ*) Μιχάλης Σαράντης (*Όσβαλντ*). Στο ρόλο της *Κυρίας Άλβινγκ* η Ρένη Πιττακή

*Συμπαραγωγή με το Θέατρο του Νέου Κόσμου

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΕΣ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΟΡΟΒΕΣΗΣ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 6 Μαΐου 2019

Ο Μάνος Βαβαδάκης, στην πρώτη του συνεργασία με το θέατρο Τέχνης παρουσιάζει το βιβλίο ορόσημο του Περικλή Κοροβέση.

άνθρωπος (ο) το έμβιο ον που ανήκει στα πρωτεύοντα θηλαστικά και διαφέρει από τα υπόλοιπα όντα της τάξης του λόγω της ικανότητας του να παράγει έναρθρο λόγο και αφηρημένες σκέψεις, έχει συνείδηση της δύναμης και της αυτοτέλειας του και τη δυνατότητα ηθικών κρίσεων. [ΕΤΥΜ. αρχ., αβεβ. ετύμου, πιθ. < *άνδρ-ωπος < άνήρ, ανδρός + -ωπός με τη σημ. <<ο έχων ανδρική όψη, αυτός που μοιάζει με άνδρα>>, όπου άνδρας σημαίνει γενικότερα τον άνθρωπο].

φύλακας (ο/η) 1. πρόσωπο που φρουρεί, που επιτηρεί κάτι 2. ο προστάτης, ο υπερασπιστής. [ΕΤΥΜ < αρχ. φύλαξ, -ακος, με επίθημα -αξ (πβ. κ. κόλαξ, σκύλ-αξ), αβεβ. ετύμου].

χούντα (η) 1. ομάδα πολιτικών και στρατιωτικών που καταλαμβάνουν την εξουσία με πραξικόπημα και επιβάλλουν με τη δύναμη των όπλων δικτατορικό καθεστώς 2. Χούντα (η) η δικτατορία που επιβλήθηκε στην Ελλάδα από το 1967 ως το 1974. [ΕΤΥΜ. < ισπ. junta, ουσιαστικοπ. θηλ. τού επιθ. junto <<ενωμένος, συνδεδεμένος>> < λατ. junctus, μτχ. τ. τού ρ. jungere <<ενώνω, συνδέω>>].

Οι *Ανθρωποφύλακες* του Περικλή Κοροβέση αποτελούν βιβλίο ορόσημο, αφού είναι η πρώτη μαρτυρία που τυπώθηκε και κυκλοφόρησε διεθνώς κάνοντας γνωστή την πρακτική βασανισμών που ακολουθούσε το καθεστώς το συνταγματαρχών έναντι των αντιφρονούντων. Η σκληρότητα της περιγραφής των βασανισμών ισορροπεί με την λογοτεχνική αφήγηση του Κοροβέση, απόρροια της καλλιτεχνικής του ιδιότητας.

Η διττή ταυτότητα του Κοροβέση, αγωνιστή και ηθοποιού, γίνεται εφελκτήριο να αναμοχλεύσουμε τις σκληρές δοκιμασίες εξευτελισμού και βίας που υπέστη μέρος του λαού, πρακτική που ακόμα και σήμερα, έστω και ως αστείο, επιδοκιμάζεται από πολιτικούς και πολίτες, και να εξετάσουμε την καλλιτεχνική παραγωγή και τη θέση των καλλιτεχνών την περίοδο της Επταετίας. Πώς η τέχνη χειραγωγήθηκε και χρησιμοποιήθηκε για τον αποπροσανατολισμό της ελληνικής κοινωνίας και πώς το κιτς έγινε η νέα εικόνα του ελληνικού πολιτισμού, τη στιγμή που οι φωνές της αντίστασης πάλευαν ακόμα να δημιουργούν.

Σκηνοθεσία: Μάνος Βαβαδάκης

Διασκευή: Άνδρη Θεοδότου

Επιμέλεια κίνησης: Μαρίζα Τσίγκα
Επιμέλεια φωτισμών: Στέλλα Κάλτσου

Παίζει ο ηθοποιός Νέστωρ Κοψιδάς

~.~

Παιδική Σκηνή

ΑΛΑΝΤΙΝ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 21 Οκτωβρίου 2018

Ο ΑΛΑΝΤΙΝ επιστρέφει στο Θέατρο Τέχνης μετά το 2010 όπου πρωτοπαρουσιάστηκε από την ίδια ομάδα συντελεστών με εξαιρετική επιτυχία (παίχτηκε για 2 συνεχόμενες σεζόν). Το γνωστό παραμύθι από τις Χίλιες και μια νύχτες παρουσιάζεται σε μορφή μιούζικαλ.

Μια «παραμυθένια» παράσταση με πολύ χιούμορ, κέφι, μουσική και τραγούδια. Μια παράσταση για μικρούς και μεγάλους που έγραψε τη δική της ιστορία. Με τους σταθερούς συνεργάτες της Παιδικής Σκηνής Δημήτρη Δεγαϊτή (σκηνοθεσία) και Άνδρη Θεοδότου(κείμενο) σε μια από τις καλύτερες στιγμές τους.

Για παιδιά μέχρι 12 ετών. Κάθε Κυριακή και πρωινές παραστάσεις για σχολεία

Διασκευή : Άνδρη Θεοδότου
Σκηνοθεσία: Δημήτρης Δεγαϊτής
Σκηνικά-κοστούμια: Πάρις Μέξης
Μουσική: Νίκος Τσέκος
Κίνηση: Λία Τσολάκη
Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Παίζουν : Δημοσθένης Φίλιππας, Δημήτρης Σαμόλης, Λήδα Καπνά, Κωσταντίνος Ευστρατίου, Δημήτρης Δεγαϊτής, Χαρά Κοροπλή, Ελευθερία Παγκάλου, Αγαθάγγελος Χατζημιχαήλ, Μιχάλης Μελίσσης, Κωσταντίνος Τσίτσιος.

~.~